

Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

Παίχτηκε στο Βασιλικό τις προάλλες ο «Πλούτος» του Αριστοφάνη μεταφρασμένο από κάποιον κ. Σολωμό.

— Μας είπανε, γιατί βορεθήκαμε νάφξουμε τή ζεσησιά του γραφείου μας και νά πῶμε στο Βασιλικό, πώς ἡ μετάφραση εἶτανε μισοκαθαρεύουσα καὶ πολὺ κρύα. Τὸ πιστεύουμε.

— Νά δείτε ὅμως πὼς ὑπάρχει μετάφραση τοῦ «Πλούτου» καὶ τῆς Δημοτικῆς, καὶ τυπωμένη μάλιστα.

— Τὸ ἀντίτυπο ποὺ ἔχουμε στὰ χέρια μας δὲ μᾶς λέει πὼς τὴν ἔκανε, μᾶς λέει ὅμως πὼς ἔγινε στὸ 1860 κ' ἔπρεπε νά τὴν ξέριε ὁ κ. Πετσάλης ἀφοῦ ἔγινε στὰ χρόνια του.

— Ἰσως καμιά φορὰ τὴν δημοσιεύουμε καὶ στὸ «Νουμάς» γιατί ἀξίζει. Ἐπειτα δὲ δείτε καὶ πὼς γραφόνταν ἡ ἔθνικὴ μας γλῶσσα δὴ καὶ σαρανταπέντε χρόνια.

— Πολὺ ἄνοστο χωρὶς τοῦ Ντελγιάννη μὲ τὴν «Πμερσιάν» νά τὴν ὀνομάσει «Θεανώ».

— Οἱ χάρηδες τ' ἀρχάνα καὶ δὲ δυστυετήκανε καθόλου νά τὸ πῶνε μετὰ τὸ φῶτα.

— Ὁ κακίμενος ὁ μπαρμπα-Θεωδοῦς θέλητε μ' αὐτὸ νά βγάλει ἀπὸ πάνω του τὴ ρετινὴ καὶ τοῦ κόλλησε ὁ λαὸς τὸν τότε βίρτιτε «Θοδωροῦλα».

— Τελευταία φάση τῆς σειράς τοῦ Σπανδωνῆ εἶναι πὺ ἀποκάλυψε τελευταία στὴν «Ἀστροπή» τὴν «Ἱστορία τῆς Βυζαντινῆς λογοτεχνίας» τοῦ Κρουμπάχο ἀφ' ὅπου ἀνέβηκε καὶ ἀκαταίσθητον.

— Σὰ φτάνει πῶς κανεὶς σὲ τέτοιο σημεῖο σοφίας, εἶναι σὺ νὰ σοῦ φωνάζει πὼς ἔχει ἀνάγκη γιὰ δέσιμο.

— Ὁ Μιστριώτης, μᾶς εἶπανε, ἔδωκε ἕνα δακτύλιν στὴν «Ἐταιρία τῶν Φίλων τοῦ Λαοῦ» τὰ παιδιὰ καὶ τὰ κριτοῖα ποὺ θὰ παρστήσουν τὴν «Ἀντιγόνη» νὰ τοῦ ἀπαγγέλλουν σύγχρονα ποιήματα. Ἐξάνε στὰ μεράκια του ὁ ἄνθρωπος!

— Τὰ παιδιὰ τοῦ ἀπαγγέλλαν ποιήματα τοῦ Βαλαωρίτη, τοῦ Παλαμά, τοῦ Βιζυηνοῦ καὶ ἄλλων, καὶ τότε ἐνθουσιάζονταν τοῦ φωνάζει:

— Ἔχουμε καὶ ποιητὰς λοιπὸν! Καὶ γὰρ δὲν τ' ἔχουμε!

— Ποῦ νὰ τὸ ξέριε ὁ ἔρημος! Στὸ Λεβαδίε ὅλο καὶ Ἀμπελίδες!

— Καὶ γιὰ τὴ «Σκληραῖνα» τοῦ Ἀμπελῆ αὖτε χιτῆς στὸ Βασιλικό!

— Δὲ βαριόμαστε! Ἀξίζει νά γίνεται κουβέντα γιὰ τέτοια μακαρολήκια; Τῆς φτάνει πὺ τὴν βράδυσε ὁ Μιστριώτης καὶ πὺ ν' ἐμπουτάρισε — καταπὼς λέει οἱ Φραγγολοδαντινοὶ μας — ὁ καινούριος διευθυντὴς τοῦ Βασιλικοῦ μ' αὐτὴν!

— Νά διαβάστε μὲ προσοχὴ τὴν ἐπιφυλλίδα μας «Στὴν Πόλη». Δὲν εἶναι ἀπὸ τις συνειθισμένες ταξιδιωτικὰς ἐντύψεις. Εἶναι πολὺ πρωτότυπα γραμμένη καὶ

παράθυρα εἶναι βυζαντινὰ καὶ μετρημένα, δροσιὰ δὲν ἔχει θέσι νά περάσῃ, τ' ἀπόγεμα εἶναι πληχτικὸ καὶ ἡ θάλασσα δὲ βλέπει τὸν παλιωμένο δρόμο. Τῆς ἀνφορικῆς τῆς ἄλλης στράτες ὅμως καὶ τὰ τρεῖς σοκάκια, ἐκεῖνα ποῦ καὶ ποῦ τὰ βλέπει ἡ θάλασσα. Γιὰ νὰ νοιώσω λίγη ζωὴ Ἑλληνική, τρέχω στὰ σχολεῖα ἔλλ' εἶναι κλειστὰ γιατί εἶναι καλοκαίρι κ' ἔχουν τελειώσει τὰ μαθήματα. Ὁ καλὲρος ὁ διευθυντὴς, μόνος μ' ἕνα παιδί φυλάγει τὴ μεγάλη σχολὴ τοῦ Γένους. Καὶ ἐπειδὴ εἶμαι ξένος, ὁ νέος μ' ἔδειξε τὸ σχολεῖο καὶ ἀνεβαίνουμε μαζί στὸν πύργο τὸν ὑπερῶο ποῦ περνᾷ καὶ σπῖτια καὶ μινιαῖδες βασιλεύει ὁ ἥλιος μέσα στὸς ἀτμούς, καὶ ἡ φορτωμένη μέρα εἶναι γεμάτη ζέση. Καὶ εἶπα στὸν νέο «Ποῦ νὰ μὴν ξεχάσῃς πὼς ζῆς γιὰ τὸ Γένος». Μαζὶ του ἔπειτα πῆγα στὴν Παναχίᾳ τῆς Μουχλιώτισσας καὶ στὸ ἀγίασμα τοῦ Ἀθ. Γεωργίου τοῦ Ποτηροῦ. Ὁ κανδυλανάφτης μὲ πῆγε σ' ἕνα τζαμί ἐκεῖ κοντά, ποῦ φαίνονται ἀκόμη μερικὰ ψηφιδωτὰ χριστιανικὰ στὰ ταβάνια, ἀλλ' ὁ ῥόζας εἶχε φύγει καὶ καλεῖ ἄλλος δὲν μπορούσε ν' ἀνοίξῃ τὴν πόρτα τῆς παλιῆς ἐκκλησίας. Ἀκούω φωνὴς καὶ τρέχει ὁ κόσμος, σωρὸς, παιδιὰ καὶ ἄνδρες Τούρκοι. Λέγει ὁ Κανδυλανάφτης. «Πυρκαϊά».

— Ἐνα πρωὶ στὸ δρόμο εἶδα τὴν κόρη τῆς Ἰωνίας, τὴ μαυροφόρα, ἐκεῖνη ποὺ μονάχη μὲ εἶχε φωνάξει στὰ τα-

γιατὴν ἀγῆρας καὶ περὶ τὴν ὥρην. Ὁ συγγραφεὴς τῆς εἶναι ἀπὸ τοὺς νέους διπλωμάτες μας, ἀπὸ κείνους ποὺ θὰ βγάλουν μιὰ μέρα τὸ ἐδιπλωματικὸ ἄγος ἀπὸ τὴν πατρίδα μας.

Ο ΙΔΙΟΣ

ΜΙΑ ΔΡΑΧΜΗ

τὸ ἕνα, κ' ἕνα φρ. χρ. γιὰ τὸ ἐξωτερικόν, πουλιούνται στὰ γραφεῖα μας: τέκλουθα βιβλία:

Τοῦ Ψυχάρη «Ταξίδι» καὶ «Ὀνειρο τοῦ Γιαννίρη».

Τοῦ Πάλλου «Πίλος καὶ φεγγάρι».

Τοῦ Φωτιάδου Τὸ «Γλωσσικὸν ζήτημα καὶ ἡ ἐκπαιδευτικὴ μας ἀναγέννησις».

Τοῦ Ἐφταλιώτη «Ἱστορία τῆς Ρωμισσύνης καὶ Μαζωχτῆς, Γρουκολλας κλπ.»

Τοῦ Φιλάντα Γραμματικὴ τῆς Ρωμισσύνης γλῶσσα: (μέρ. Α').

Τοῦ Λόγγου «Δρόμος καὶ Χλόη» (χαρτοδεμένο) μεταφρ. Ἠλ. Βουτιρίδης.

Τοῦ Σοφοκλῆ Αἴας. Μετάφρ. Ζήσιμου Σιδερῆ.

Τοῦ Κ. Παπαγιάννη «Μουσικὴ» (Διηγήματα 50 λεπτὰ).

Ἡ ΛΙΑΛΑ, μεταφρασμένη ἀπὸ τὸν Ἀλέξ. Παλλῆ δρ. 3 καὶ φρ. χρ. 3 στὸ ἐξωτερικόν.

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

Ὁ «Νουμάς» εὐχεται σ' ὅλους τοὺς συνδρομητὰς κ' ἀναγνώστες του εὐτυχισμένο τὸν καινούριον χρόνον.

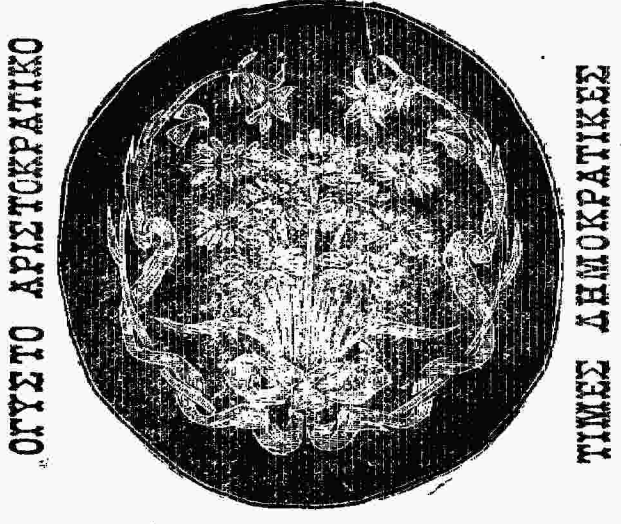
— κ. Εὐτυχ. Κοντοκαλί. Εὐχαριστοῦμε. Ἡ Γραμματικὴ τοῦ Φιλάντα, μαθαίνουμε, πὼς τυπώνεται. — κ. Τάν. Κιλ. Ἀρχὴ μας νὰ γνωρίζουμε τοὺς συνεργάτες μας. Ἀφοῦ λοιπὸν, λέτε, δὲ μ' ἀρεῖτε νὰ βεῖτε ὁ ἴσιος, γράψτε μας τὰ λήθηθ' ὅς ὄνομα καὶ βλέπουμε. — κ. Δ. Ζαχ. Χανιά. Σὰς στέλλουμε τὴν «Κριτικὴν» τοῦ Κέντ. Θὰ λάβετε καὶ γράμμα μας. — κ. Στ. Χαρ. Χανιά. Τὰ λάβαμε. Εὐχαριστοῦμε. — κ. Στ. Γρ. Τοὺς τέτοιους, τοὺς μισοδραχμιακοὺς ἀδελφούς, ποὺ μᾶς γράφετε, ὁ κ. Παλλῆς τοὺς λέει ἀντιδραστικοὺς. Ἐμεῖς τοὺς λέμε ἑρμαφρόδιτους, γιατί καὶ τέτοιο εἶναι, μισοδασκῶν καὶ μισοδιδασκόμενος. Παράδειγμα ὁ Νιρβάνας, ὁ Δημητράκοπουλος, ὁ Ξενόπουλος καὶ ὅλη ἡ

ἑξίς, ὅταν ἡ μεγάλη ἑσπέρια μ' ἔδερνε. Ἦθελα νὰ τῆς πῶ πράγματα εὐχάριστα, μὰ ἦταν ἄλλοι ὁ νοῦς μου συλλογισμένος, καὶ ἤμουν σκληρός. Ἀφοῦ διηγήθηκα κείνη μερικὴ παλιὰ θύμηση, τῆς εἶπα. «Αὐτὰ μᾶς ἀρέσουν, μὰ δὲν μποροῦν νὰ μ' ἐξηγήσουν τὸν πόνο μου ποῦ βόσχομαι στὴν Πόλη. Θέλεις, λές, νὰ γίνης κλογογῆρ, μὰ ὅς ἦσουν πὺ σύμφωνη μὲ μένα ἂν ἤθελες νὰ μείνης δασκάλισσα, ὅπως εἶσαι, καὶ νὰ δώσῃς νέα ζωή, πνοὴ ἑλληνικὴ στῆς Ἑλληνίδες». Φεύγοντας, μὲ ρώτησε ἂν θὰ μ' ἐμπούσε νὰ μὲ ξαναῖδῃ προτοῦ φύγῃ ἀπὸ τὴν Πόλη. Ἀποκρίθηκα. «Ὁχι, γιατί πρέπει νὰ πάγω στὸ Φανάρι σήμερα, καὶ αὐριο θὰ δῶ τὰ κἄστρα καὶ τοὺς τοίχους, καὶ μεθαύριο θὰ φύγω». Τότε γύρισε νὰ φύγῃ ἔπιπτε πολὺ πῶς ἐπάνω τῆς καὶ ἦταν λιγνὴ καὶ κατάχλωμη, τὸ δέμα τῆς εἶχε χάσει τὴ δροσεράδα του, καὶ εἶπε. «Τότε... χαῖρε...» καὶ πέρασε. Εὐπνῆταν τότε μέσα μου μιὰ λαχτάρα γιὰ τὴν περσμένη γνωριμία μας καὶ μὲ τράβηξε ἡ δυστυχία τῆς καὶ θέλησα νὰ γυρίσω νὰ τῆς πῶ νὰ ἔλθῃ νὰ μὲ δῇ ὅταν θέλῃ. Καὶ δὲ γύρισα κατέβηκα στὸ Γαλατῆ, πῆρα ἕνα καίκι καὶ πῆγα στὸ Φανάρι.

Γνώρισα ἕναν παπᾶ στὸ ἀγίασμα τῆς Ἀγίας Βλαχέρνας. Ἦλθε μαζί μου πέρασα ἀπὸ τὴν Γαλατῆ καὶ φτάσαμε στὸ Πενταπύργιον καὶ στὸν ἐξωτερικὸν τοίχο.

συνδρομῆς τῶν «Παναθηναίων». — κ. Γοργία Λαμπά. Σὰς γράφουμε συνδρομῆς γιὰ τὸ 1905. Μὴ τὸ ἴδιο ταχυδρομεῖο λαβαίνετε καὶ τὰ βιβλία ποὺ διαλέξατε. Πληροφορεῖστε μας, παρακαλοῦμε, τὴν παραλαβὴ τους. — κ. Σ. Στρ. Προσωπικὰ, πᾶς: πᾶς, δὲ δημοσιεύουμε. Πειστήκαμε πὺ ὅλοι εἶναι καλοὶ σ' αὐτὸν τὸν τόπο καὶ γιὰ νὰ μὴν φαίνεται μονάχη ὁ «Νουμάς» καλὸς, μέσῃ σὲ τόσους κολοῦς, μέσῃ στὸ ἀπέραντο αὐτὸ, νὰ ποῦμε, καὶ ὁ κομμεῖ ο τῆς Ρωμισσύνης, καταργούμε μὲ τὸν καινούριον χρόνον τὰ προσωπικά. Ἀν θέλετε νὰ δημοσιευτῇ τὸ ἄρθρο σας πρέπει νὰ τὸ ὑπογράψετε καὶ τότε θὰ δημοσιευτῇ γιὰ διατριβή. Οἱ διατριβὲς, καθὼς ξέρετε, πληρώνονται. — κ. Ν. Φιλ. Τὸ κατέβασμα τῆς συνδρομῆς: σὲ ὅτ' ὁ δραχμὴς μὲ τριῶν δραχμῶν βιβλία γιὰ δώρο ἀπὸ τὸν κατάλογο τῶν φτηνῶν βιβλίων, θὰ βραβεύει καὶ ὅλο τὸ Γενάρη. Ὡστε ἔχετε καιρὸ νὰ τὰ ποφασίσετε. — κ. Παπ. Καλαμάτα. Τὰ λάβαμε. Σὰς εὐχαριστοῦμε. Σὰς στέλλουμε τὰ βιβλία.

ΣΤΟ ΒΑΣΙΛΙΚΟ ΑΝΘΟΠΩΔΙΟ ΤΟΥ ΑΡΙΣΤ. ΤΣΟΥΤΣΟΥ

ΔΟΥΛΟΥΔΟΠΑΡΑΔΕΙΣ

Εἶναι περίεργο ποῦ ὁ κόσμος δὲ συλλογίστηκε ἀκόμα νὰ κάνει τὰ μνήματα γιὰ τὴν.

Γιὰτὶ ὁ ἀέρας, ἡ βροχὴ, ἡ ζέστα, καὶ τὸ κρύο μὲ τὸν καιρὸ τρίβουν καὶ τὴν πὺ σκληρὴ πέτρα, καὶ δὲ θέλει πολλοὺς αἰῶνες γιὰ νὰ γίνουν ἀδιδαστες ἐπιγραφὰς γραμμένες ἀπ' αὐτοὺς σὲ μάρμαρα. Ἐνὼ τὸ γιαλὶ καὶ ὕστερα ἀπὸ πολλοὺς αἰῶνες μένει πῆς ἀπαράλλαχτο ὅπως τὴν ἡμέρα ποῦ κατασκευάστηκε.

Εἶναι καὶ πύργοι σπαρμένοι ἐδῶ κ' ἐκεῖ καὶ ἔχουν φουτρώσει δέντρα πολλὰ καὶ πυκνὰ γύρω τους ἀνάμεσα σὲ κατὰ τόπους τουρκικοὺς, πνιγμένους μέσ' τὸν Ἰταῖο καὶ στὴ δροσιά, καὶ μπλεγμένους μέσα στὰ χαμόκλαδα, εἶναι κρυμμένο ἕνα ἥσυχο τζαμί: τόπος πατριαρχικός γιὰ τὴν ἀτάραχὴ τὴν ἀπαλή, τὴ σιωπηλὴ καὶ τὴν τουρκικὴ τὴ σκέψι. Σ' ἕναν πύργο εἶναι μιὰ καταχωσμένη πόρτα ποῦ μόλις χωροῦσα νὰ περάσῃ. Σηκώθηκε ἕνα κερκινέζι, ἡ καμμιὰ κουκουδάγια, καὶ φτερούγισε στὰ σκοτεινὰ κ' ἔφυγε ἀπὸ μιὰ τρύπα ἕνα σπαχὺ φτερό ἔπιπτε κοντὰ μου. Ἐνα σκυλὶ ἡ ἦταν τσακάλι; ἡ ἄλεπού; τρέμαζε καὶ βγήκε σιωπηλά, ἀπὸ μιὰ τρύπα, ἔξω στὸ φῶς, καὶ χάθηκε στὰ χαμόκλαδα. Ἀνατρίχιασα.

Ὅταν βγήκα ἀπὸ καὶ μέσα, ἦρα τὸν παπᾶ χωρὶς ράσα καὶ σκαρφάλονε σ' ἕναν ἄλλο πύργο σκαρφάλωσα κ' ἐγὼ ἦταν ψηλὸς καὶ ἀπὸ μέσα εἶχε μαυρισμένους τοὺς τοίχους: πῶς ἔπιπτε ἀπὸ τὸ γλασμένο κμαρωτὸ ταβάνι: στὸν τοῖχο φαίνονταν οἱ τρύπες δυὸ πατωμάτων καὶ κατὰ ντολίπια μικρὰ λίγο ψηλότερα ἀπὸ τὸ καθέναν. Πρὶν πάγω στὸ Πατριαρχεῖο πέρασα ἀπὸ τὸ λόφο ποῦ ἦταν τὰ ὕστερινὰ παλάτια τῶν αὐτοκρατόρων, τὰ παλάτια τῶν Βλαχερνῶν.

(ἀκολουθεῖ) ΤΟΣΟΤΗΣ